

Motto:

*„Pane, dej,
abychom v tobě
našli cestu,
jež vede k jednotě
v tvé lásce
a v tvé pravdě.“*

ROČNÍK V.
24. ledna 1999

5

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Úvodní slovo

Ani už nevnímáme, jak jeden rok střídá druhý. Větší hysterie nás čeká pravděpodobně až za rok při změně tisíciletí (alespoň opticky).

Přesto však stále začínají i trvají věci dobré, byť někdy málo nápadné. Za ně za všechny všem díky.

Předkládáme vám k nahlédnutí přehled hospodaření farnosti v uplynulém roce. Jsou to „jenom“ peníze, ty podstatnější věci se často nedají zachytit

do kolonek. Přesto doufám, že i tento přehled prospěje vzájemné důvěře.

A ještě jednou vás chci povzbudit k účasti na anketě o životě farnosti z posledního Tomáška. Dosud se sešlo asi dvacet odpovědí (natištěno bylo 1 500 výtisků).

Nebojme se projevit názor i přijmout zodpovědnost, obojí ke společnému dobru.

Váš Petr Vrbacký

Přehled hospodaření farnosti v roce 1998

PŘÍJMY:

sbírky	1 020 505,- Kč
dary fyzických osob	27 720,80 Kč
dary právnických osob	16 000,- Kč
dary zahraniční (dotace)	53 934,77 Kč
nájmy	286 201,- Kč
úroky z vkladů	3 578,63 Kč
ostatní příjmy	17 655,90 Kč
zůstatek z minulého roku	130 031,16 Kč
Příjmy farnosti za rok 1998	1 555 627,26 Kč

VÝDAJE:

mzdy	33 912,- Kč
daň ze mzdy	7 315,- Kč
soc. a nem. pojištění	22 900,- Kč
bohoslužebné potřeby	83 541,- Kč
režijní výdaje	162 810,70 Kč
opravy památek	4 643,- Kč
opravy ostatní	319 820,80 Kč
odeslané sbírky a příspěvky	242 980,- Kč
dary a charitativní výdaje ..	15 000,- Kč
daň z nemovitostí	1 462,- Kč
ostatní výdaje	563 752,- Kč
Výdaje farnosti za rok 1998	1 458 136,90 Kč
Zůstatek	97 490,36 Kč

Vysvětlivky a bližší specifikace některých položek:

dary fyzických osob

= dary jednotlivců mimo rámec sbírek

dary právnických osob

= dary podnikatelů a firem

zahraniční dary = dotace na zvláštní
pastorační účel (pastorace Romů)

nájmy = pronájem depozitáře nad pravou
boční lodí kostela

ostatní příjmy = např. vrácené zálohy za
el. energii atp.

bohoslužebné potřeby = výdaje např. za
hostie (cca 20 000 Kč), svíce, květiny,
letos také nové alby pro ministranty
(55 000 Kč)

režijní výdaje = úhrady za elektřinu
(zálohy cca 90 000 Kč ročně), plyn,
telefon, provoz kanceláře, odvoz
odpadků atp.

opravy = letos zejména doplatek faktur
za rekonstrukci fary (cca 150 000 Kč),
farního dvora (80 000 Kč), údržba
varhan (45 000 Kč) atp.

odeslané sbírky = sbírky na charitu,
misie, bohoslovce, zdravotnictví,
svatopetrský haléř atp.

ostatní výdaje = převážně splátky dluhů
(Biskupství 200 000 Kč, řádu Jezuitů
200 000 Kč), předplatné novin
a časopisů atp.

Něco o plánech na příští rok:

Hodláme zejména splatit poslední dluhy
Biskupství brněnskému (300 000 Kč)
a řádu Jezuitů (300 000 Kč). Pak přijde na
řadu rekonstrukce kaple, sakristie,
depozitáře a soc. zařízení v kostele –
v letošním roce spíš jen projekční
a technická příprava.

Děkujeme za všechny příspěvky a dary
a doufáme ve vaší další pomoc.

Blahopřání

Dne 8. 1. 1999 oslavil otec Josef Šik své 70. narozeniny.

Milý otče Josefe, také my se chceme připojit k ostatním gratulantům a jménem celé farnosti Vám poděkovat za Vaši obětavou službu, za všechno to, co pro nás děláte. Vyprošujeme Vám do dalších let zdraví, sílu a Boží požehnání. Přijměte prosím i tuhle usměvavou kytičku – ať Vám přinese hodně vnitřní radosti a stálé pohody.

Pozdrav

od O. Petra Karase

Pozdravení, vzpomínku v modlitbách i přání požehnaného roku 1999 zasílá celé tomáškovské farnosti otec Petr Karas (Činka) ze svého nynějšího působiště (Fryšava, Tři Studně, Novoměstsko). Tu modlitbu bychom mu mohli oplatit, co vy na to?

Co se událo z farní matriky

V měsíci prosinci byli pokřtěni:

Valentýna Koubková	20.08.1998
Otakar Hirš	18.09.1998
Viktoria Bakoo	17.10.1998
Jan Medek	17.10.1998
Nikola Procházková	01.11.1998

Komunita Emmanuel ve službě pro farnost a diecézi

- **Setkání charizmatické obnovy:** kostel sv. Tomáše, každý první pátek 19 - 21 hod. Program: chvály, svědectví, vyučování (k roku Boha Otce), přímluvné modlitby, adorace.
- **Evangelizace na ulici:** každou druhou sobotu u kostela sv. Tomáše 11.15 - 12.15 hod: modlitby chval, Boží Slovo, přímluvné modlitby
- **Moravské setkání charizmatické obnovy:** kostel sv. Tomáše, sobota 9.00 - 14.00. Program: chvály, vyučování (laická spiritualita), svědectví, adorace, mše svatá. Termíny setkání na nástěnce.
- **Modlitební společenství mladých:** Každé pondělí v komunitním domě na Lidické 24, od 19 hod. Program: společné chvály, vyučování, diskuse, adorace, sdílení a modlitby ve skupinkách. Posezení při kávě a čaji. Podrobný program na nástěnce.
- **Příprava biřmovanců:** každý druhý čtvrtek večer v komunitním domě. Informace na farním úřadě.
- **Semináře charizmatické obnovy:** komunitní dům, termín říjen - květen. Informace na farním úřadě.
- **Příprava na manželství** pro snoubence a ty, kteří spolu chodí a o manželství uvažují (LÁSKA PRAVDA): víkendová setkání s manželskými páry z komunity. Nejbližší termín na nástěnce.
- **Duchovní obnova manželství (LÁSKA A PRAVDA):** cyklus víkendů pro manželské páry. Nejbližší termín: 20/21.2., dále 20/21.3. 1999
- **SOS přímluvné modlitby:** prosby o přímluvnou modlitbu v tíživých životních situacích na tel. 574078 ve všední dny 19.00 - 20.00 hod.

Rozhovor s Olinkou Špačkovou

V našem kostele ničí varhany (varhanci) několik varhaníků. Ve všední den ráno i večer zaznívá od varhan jasný ženský hlas. V neděli ho slýcháme však jen na mši v 19.30. Proč? Zeptáme se Olinky:

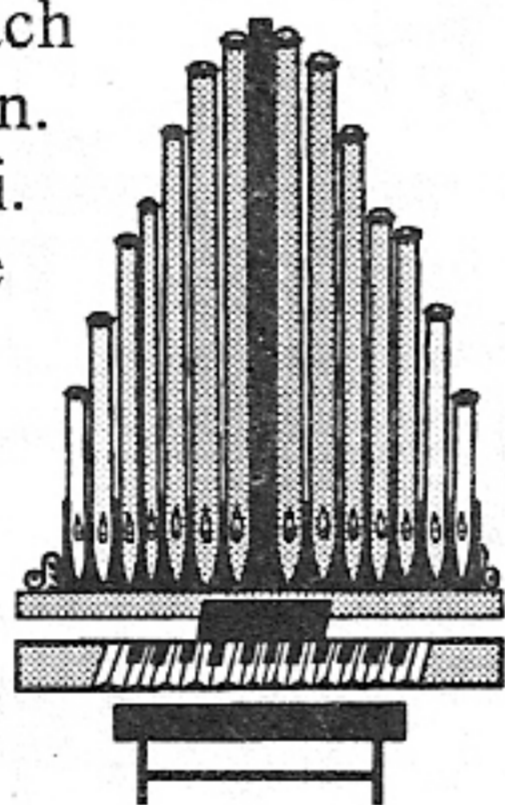
Protože na víkend jezdívám domů a hraji na mši svaté tam.

Kam domů?

Do Dobromilic, menší vesnice v okrese Prostějov.

Máte tam u vás nějaký sbor nebo scholu? Jak často zpíváte a co jste zpívali o Vánocích?

Zrodila se tam menší čtyřhlasá schola. Scházíme se na pravidelných zkouškách jednou za týden. Zpíváme každou neděli. Na Vánoce jsme zpívali jednodušší čtyřhlasé úpravy vánočních písní, např. *Adeste fideles*, *Kampak to spěcháte* pastýřové a jiné koledy.

Můžeme se zeptat, jak dlouho už hraješ na varhany a kde ses tomu naučila?

Hraji asi 12 let a jsem více méně samouk. U nás se odstěhoval varhaník, a tak se mě zeptali, jestli to nechci zkusit – to proto, že jsem hrávala na klavír. A vidíte, jak to dopadlo.

V našem kostele jsi začala hrát také proto, že se odstěhovali varhanci – to už je

asi Tvůj osud. Hraješ ve všední den každé ráno v 6.30 a večer v 17.30, o nedělích nacvičování a hraní s vaší scholou, a pak Tě čeká ještě večerní mše v 19.30 u nás. Jak to zvládáš?

Už jsem si zvykla. Když člověka něco baví, tak pro to udělá všechno možné i nemožné.

Jak vyplňuješ tu spoustu volného času mezi ranní a večerní mší svatou?

Moc volného času nemám. Chodím do práce.

Prozradíš nám kam?

Jsem vychovatelkou v družině na Cyrilometodějské církevní základní škole na Lerchové.

To není vůbec snadné. Kolik dětí míváš na starost?

Průměrně dvacet pět. Letos mám druháky a třetíáky. Možná jsou mezi nimi i některé vaše děti. Dávejte si na mě pozor. (tuto jistě ne vážně míněnou větičku jsme uveřejnili přes odpor dotazované – pozn. redakce)

Naše špionážní služba vypátrala, že kromě toho všeho učíš ještě náboženství.

Učím už devátý rok na ZŠ pro slabozraké a nevidomé v Pisárkách. Mám tam na starosti všechny děti od první až po devátou třídu.

Klobouk dolů – hned si ho půjdu koupit. A rozhodně Ti budeme držet palce (snad Ti to při hře na varhany nebude příliš vadit), abys i nadále všechno s Boží pomocí zvládala.

Děkujeme za rozhovor.

Jak jsem evangelizoval při mši svaté svědectví

Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření (Mk 16,15). Kdo z nás nezná tuto Ježíšovu výzvu a kdo z nás nemá výčitky, že toto Ježíšovo přání nenaplnjuje. Představujeme si to zpravidla tak, že se máme postavit na náměstí a hlasitě volat: *Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu* (Mk 1,15). Mám občas příležitost evangelizovat s komunitou na ulici a musím přiznat, že to hlásání je vskutku náročné a kdyby nebylo odvážnějších bratrů a sester, nevím, jak bych obstál. To v kostele, mezi svými, se cítíme mnohem svobodněji a jistěji. I když ani to není vždy bez problémů.

Byl jsem o těchto vánocích u sv. Tomáše na půlnoční mši svaté. Byly tam stovky lidí, kostel byl zcela zaplněn. Sice to trochu šumělo, ale když začala mše svatá, tak se davy utišily. Stál jsem poblíž oltáře a hned při úvodních odpovědích věřících na začátku mše jsem si všiml, že odpovídám jenom já sám. Kolem mě spousta lidí, ale nikdo se nepřipojil. Při bohoslužbě slova kolem stojící žvýkali, rozbalovali čokoládu nebo si šeptali, ale v podstatě nerušili. Pak nás kněz vyzval k vyznání víry a já jsem se zapomněl a spustil jsem docela nahlas – jak jsem v kostele zvyklý, recitovat: *Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího...* Na okamžik jsem se lekl vlastního hlasu – kolem stojící se totiž po mně ohlédli – a ztišil jsem se, ale vtom jsem si uvědomil, že by tomu šepotu vzdálenějších vyznavačů nikdo nerozuměl, co se vlastně říká a že je to

velice důležité, aby aspoň ti okolo mě slyšeli, v koho to vlastně věříme. Tak jsem si dodal odvahy a polohlasně, ale zřetelně jsem vyznával, že *věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce, přede všemi věky...*

Snad nikdy jsem nevyznával svou víru s větší vážností, snad nikdy předtím jsem si ty pravdy neuvědomoval, jako v této chvíli: *Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny – Byl za nás ukřižován – vstal z mrtvých – znovu přijde soudit živé i mrtvé... Věřím v Ducha svatého – odpuštění hříchů – život budoucího věku...*

Nevím, zda ti okolo mě přestali na chvíli žvýkat nebo jíst čokoládu, vím jen, že kolem mě bylo ticho až k Amen. A vydrželi všichni až do sv. přijímání, pak jsem už ztratil přehled, zda zůstali v kostele až do konce mše svaté.

Ale já jsem byl šťastný a hrdý, že jsem mohl svou víru vyznat, a tak zvěstovat evangelium, byť jen v kostele a jen malé skupince okolo mě. Lidem, kteří přišli do kostela jen tak, nebo na koncert. Lidem, kteří byli třeba i pokřtěni, ale ke Kristu se nehlásili.

Občas si na ně v modlitbě vzpomenu a věřím, že Boží slovo, které zaslechli při půlnoční mši, a také i to moje vyznání víry se jich dotklo. Kéž to v nich zůstane a přivede je to blíže k Tomu, kterého jsem před nimi vyznával.

A. Svoboda

Hvězdy zářily a vzduch se chvěl

Je 25. prosince a farnost sv. Tomáše má odpolední vystoupení na náměstí Svobody. Jedeme tedy plni očekávání a po cestě si děti opakují koledy, které znají. Kdo tam asi bude?

Na pódiu, okolo kterého se shluklo asi 30 náhodných návštěvníků a stejný počet farníků, hraje a zpívá hudební skupina komunity Emmanuel pod vedením Evy Suchárové. Nejdříve se hrají koledy. Zpíváme zcela hrdla z rozdávaných zpěvníčků, abychom zpěváky podpořili a nebylo nám zima.

Po koledách následuje blok krásných spirituálů, které si vysloužily několik delších aplausů tlumených rukavicemi.

Nálada se zlepšuje a v další části vystoupení přicházejí ke slovu a zpěvu děti účinkujících s kolednickým pásmem z 30tých let. Zdá se, že děti tehdy měly o Vánocích stejná přání i starosti. Nálada se stále zlepšuje, ale z druhé strany útočí zima. Proto se některé zmrzlé děti ztrácejí chvílemi v Mac Donaldu a dospělí u stánku s punčem.

Poslední částí programu je pár koled na rozloučenou, takových, které pohladí duši. Bylo to pěkně strávené odpoledne, říkáme si cestou domů, a obdivujeme statečnost a výdrž muzikantů.

J.J.

Na Boží hod vánoční jsme šli zpívat na Náměstí Svobody. Měli jsme radost, že lidé, co šli kolem, se zastavovali a zpívali s námi vánoční koledy. Vrátili jsme se zmrzlí, ale stálo to za to.

Peťa (7 let)

Silvestr '98

27. 12. - 2. 1.

Vlak jel poměrně brzy (asi v 7:00), a tak byl sraz domluven na 6:30, aby stihali i ti největší ospalci. Ovšem ani to nepomohlo. Ve vlaku jsme zjistili, že chybí Silven. Ta ale naštěstí dorazila „s jazykem na vestě“ chvíli před tím, než se vlak rozjel a všechno svedla na maminku.

Do Kašperských Hor jsme dojeli až večer a ubytovali jsme se na faře. Zjistili jsme, že se zde nachází pouze jeden záchod. První „šok“ ale brzy vystřídal jástot, že bude večere. Večer jsme si zahráli pár her, abychom se lépe poznali, a nakonec jsme se po hygienické očiště odebrali do hajan.

Celý týden byl potom naplněný radostí (i když nám na studené faře občas mrzl morek v kostech), vybíjením energie

v šumavských hvozdech ... Ale i setkáním s Bohem. Silvestr jsme oslavili, jak se patří, společně venku a předtím jsme se pořádně vyblbli (běh s šedesátimetrovým toaletním papírem po vesnici asi nerozesmál jenom nás). Taky jsme se naučili pár skotských tanců, zkusili jsme si, jak obtížné je získat v USA Zelenou kartu, a přišli jsme na to,

že i stereotypní, jednoduché hry můžou mít svůj hluboký smysl. A úplně poslední večer jsme se každý sám mohli zamyslet nad právě prožitým týdnem.

Celá tato akce měla být takovou naší malou cestou za světlem. Bylo jasné, že záleží jen na nás, jak se nám to povede. Naprosto souhlasím s Čolkem, který řekl, že tento týden byl přínosem pro každého z nás, ale současně je naším úkolem předávat část toho, co jsme načerpali, druhým.

Veverka

Slovo nemocným

Když se díváme na lidi kolem sebe, vidíme, že se liší svými vlastnostmi, postavením ve společnosti, povoláním a nebo způsobem života. Všichni lidé však si jsou rovni ve vztahu k bolesti. Ta se nevyhne žádnému z nás. Někdy je to bolest tělesná, která může člověku hodně ztěžovat jeho život a uplatnění ve společnosti. Jsou však bolesti, které trápí duši člověka a o kterých ostatní lidé nic neví. Mezi ně může patřit nespokojenost v manželství, zklamání způsobené dětmi, pocit zbytečnosti a opuštěnosti, strach z budoucnosti a mnoho jiných bolestí, které mají navenek různou tvář, ale ve skutečnosti je to bolest, která člověka trápí.

I když se budeme namáhat sebevíc, bolesti nikdy neunikneme, a proto musíme hledat cestu, jak pochopit její smysl a sílu k tomu, abychom ji unesli.

Kristus Pán nás vyzývá, abychom na sebe vzali tento kříž. Není to snadné, a proto zdůrazňuje, že při tom musíme zapřít sami sebe; nést ho, i když je to pro nás těžké. Když to děláme a nebo se o to alespoň snažíme, dává nám dost síly, aby pro nás nebyl kříž příliš těžký. Každé takové nesení kříže nám ukazuje naše slabosti a nedostatky. My si při tom uvědomujeme svoji netrpělivost, svoji malou statečnost, závist zaměřenou na zdravé lidi kolem nás, soustředěnost jen na naši osobu a malou ochotu přinést právě tuto obět. Když máme snahu se těchto vlastností zbavit, dá nám Pán dost sil a schopností, aby se nám to podařilo a abychom se tímto způsobem stali lepšími.

Když prožíváme delší dobu nějakou bolest, nemáme podléhat malomyslnosti a strachu z budoucnosti, ale uvědomovat si, že stačí prožívat současnost. Pro ni nám dává Bůh dost sil. Když nám dává sílu teď, dá nám sílu i v budoucnosti. Kromě toho není jisté, že náš současný stav bude trvat dlouho. Zlepšení může nastat dřív, než předpokládáme.

Každý z nás, když se podívá zpět na svůj život, vidí působení Boží prozřetelnosti a uvědomuje si, že i ty události, které se mu dříve zdály zbytečné, měly v jeho životě svůj smysl a přivedly ho blíž k Bohu. Toto poznání nás má naplnit důvěrou v každé situaci, kterou právě prožíváme, a má nám přinést jistotu, že Bůh o nás ví a neopouští nás, ale pomůže nám všechno úspěšně prožít.

O. Josef Šik

Z farní charity

Sestry a bratři,

v uplynulém roce 1998 jsme se snažili informovat vás pravidelně na stránkách „TOMÁŠKA“ o činnosti naší farní charity a o zajímavostech z práce jiných charitních společenství. Přesto vám chceme na začátku nového roku 1999 předložit ještě stručnou rekapitulaci toho, čím jsme se vloni zabývali a jak jsme využili finanční a jinou pomoc, kterou jste nám poskytli.

Hlavní náplní naší činnosti je **péče o starší, nemocné a opuštěné bratry a sestry**, pro které zajišťujeme 1 - 2x týdně nákupy, úklid, doprovod při vycházkách a cestách k lékaři nebo jen prosté společenské návštěvy, které jsou často vyžadovány a vděčně přijímány. V současné době naši dobrovolníci navštěvují a starají se o 20 starších občanů. Podle individuální situace se eventuelně při těchto návštěvách pokoušíme i o evangelizaci. Největší radost nám způsobilo, že Bůh vyslyšel naše vytrvalé modlitby a stará žena, která po celý život neuznávala a odmítala církev, těsně před smrtí souhlasila s příchodem kněze a přijala svátosti. – V roce 1998 odešlo na věčnost pět našich svěřenců.

Před Vánoce jsme opět mohli připravit a rozdat opuštěným lidem z naší farnosti **vánoční nadílku**. Díky vašim materiálům a finančním darům jsme mohli naplnit 37 balíčků ovocem, ořechy a cukrovím vyrobeným s velkou pečlivostí, láskou a cukrářským uměním. Malé přebytky byly jako každoročně odvezeny dětem do Domova svaté Markéty, kde jistě pomohly trochu zpestřit vánoční stůl.

Letos jsme měli opět možnost uvítat v Brně sestru Marii Goretti, která prostřednictvím pražské Arcidiecézní charity organizuje **adopci na dálku** indických dětí. Tento projekt úspěšně probíhá (viz Tomášek č. 3 – listopad 1998).

Stále udržujeme styky s **Domovem ohrožených dětí Nazaret**, tj. s početnou rodinou Žižkovských, kteří nás o svých problémech a potřebách informovali dopisem uveřejněným v Tomáškově č. 2 – říjen 1998. Z vašich finančních darů (často jmenovitě pro tuto rodinu určených) jsme jim v průběhu roku 1998 poskytli celkem 9 000,- Kč.

Z vašich darů jsme podpořili některé další **projekty Charity nebo jiných organizací**. Jednalo se o tyto částky:

Projekt Diecézní charity Brno

Hospic v Rajhradě 5 000,- Kč

Projekty Oblastní charity Brno

Domov sv. Markéty 6 000,- Kč

Effeta 9 000,- Kč

Povodně ve východních

Čechách 3 000,- Kč

Projekt Likvidace Lepry.... 3 000,- Kč

Nadace solidarity s chudými třetího světa – pomoc pro Rwandu (podrobnosti viz Immaculata č. 6/1998) ... 5 000,- Kč

Již třetí rok probíhá **sbírka použitých známek** pro misie.

Zakoupili jsme **rádio pro poslech Proglasu**, které zájemcům z řad našich nemocných a sociálně slabých svěřenců půjčujeme.

Propagací a spoluúčastí se podílíme na **sběru šatstva**, uskutečňovaném farní charitou na Starém Brně a v Židenicích.

Upřímně děkujeme všem, kdo s námi v loňském roce spolupracovali a nás v naší práci jakkoli podpořili, a těšíme se, že i v letošním roce budeme moci plnit požadavky na naše služby kladené. Pokud se chcete dovědět další podrobnosti o naší práci, zveme vás na únorovou měsíční schůzku farní charity, která se bude konat v kapli u sakristie ve čtvrtek 4.2. po večerní mši svaté.

Kaďourkovi

Farní ples

Manželka mě jako každý rok přemluvila, abychom se zúčastnili farního plesu. Necháám se přemluvit, protože vím, že tam bude plno lidí, s kterými si nemám čas jindy popovídat, a bude tam také večere – další vhodná záminka k tomu, aby se delší chvíli netančilo.

Po tomto osobním úvodu už jen pár objektivních informací:

Prostředí na Bigy (Biskupské gymnázium – pozn. redakce) bylo příjemné, taneční parket volný, tombola byla i přes snahu pořadatelů rozdána samým známým (ovšem opět kromě nás) a i jinak vládla celým večerem přátelská atmosféra. Taneční soutěž jsme také nevyhráli, a proto navrhuji, aby byli odměněni všichni účastníci, zvláště jestli jich bude tak málo jako letos. My jsme tedy zamlada rádi soutěžili...

Střídavě Karla Gotta a Hanu Zagorovou mistrně napodoboval zpěvák hudební skupiny, která zahrála dobře pestrou škálu

tanečních melodií. Málem jsme zapoměli jít na večeri.

Jak bylo organizátorům, nevím, ale nám dobře, a tak se nechám přemluvit i příští rok a těším se, že to bude opět v klidu a pohodě.

Jan Kuň

O přípravu plesu a jeho celkovou organizaci se nejvíce zasloužil Honza Kepřt. Takže ještě pár slov s ním.

Honzo, při letošním plesu naše srdce vskutku zaplesala. Chceme se Tě zeptat, zda námaha vynaložená na jeho přípravu je přímo úměrná radosti, kterou ples zúčastněným přináší - aneb co to vlastně znamená připravit takový ples?

Nemohu odhadnout radost zúčastněných, ale ta námaha za to snad stála. Už v říjnu se musí zajistit hudba a prostory. Letos to bylo komplikované tím, že Moravská galerie nebyla volná. Potom se sejde malá skupinka lidí, která se domluví na průběhu plesu (místo a čas konání, předtančení, občerstvení apod.). Je nutné udělat rozpočet a stanovit cenu lístku. Před Vánocemi se musí natisknout pozvánky a lístky, za něž patří dík Pepovi Petříkovi. V týdnu před plesem se domlouvají podrobnosti, např. čím ubrus bude na kterém stole a kdo po plesu vytře podlahu (zvítězili jsme nad místními uklízečkami). Jirka Řezníček připravil tombolu.

V den plesu ráno nakluše různorodá skupinka hochů a dívek a za všeobecného zmatku upraví prostory do plesové podoby. Během večera se dobrovolníci rozdělí na šatnáře, revizory (kontrola lístků) a odvážlivce tančící polonézu, jejíž nácvik dal více práce, než by se na první pohled zdálo - a to všechno díky Dangale! Dangalo, díky!

Po skončení plesu byl rozjezd až v 2.46 hod., takže spousta lidí (kupodivu střízlivých) zůstala a pomohla s úklidem a uvedením do původního stavu. Takže díky patří také jim.

Ještě poslední otázka. Jaká je finanční bilance plesu?

Vydělalo se 12 Kč, které budou použity na uspořádání příštího plesu.

Hm, bude zajisté velmi reprezentativní. Už se těšíme.

Ještě jednou díky Tobě i všem ostatním, kteří nám připravili večer plný pohody a dobré zábavy. A protože bychom Tě také rádi potěšili a udělali Ti radost, otiskujeme článek z Rovnosti 9. 1. 1999:

Honza má rád český folk

Jan Keprt (21 let): Já rád poslouchám písničky, které si můžu později také zahrát na kytaru. Proto dávám přednost českému folku – Krylovi, bratrům Ebenovým, Spirituál kvintetu. Ze zahraniční muziky se mi líbí samozřejmě Beatles a taky dvojice Simon & Garfunkel. (bo)

Pohádka

Lukáš by nejraději sekl hokejkou o led a utekl. Tolik se těšil na lyžování! A teď je kousek od sjezdovky a bude hrát hloupý hokej! Jenom proto, že mladší bráchové chtěli jít bruslit. Teď tu oba krouží s nadšenými obličejí a obírají taťku. Dokonce i maminka se vyzbrojila hokejkou a zapojila do hry. Vypadá dost legračně – právě zachytila o zoubek vpředu na bruslích a bác! Lukášovi cukly koutky, ale honem

se zase zamračil. Taťka hraje dobře – je rychlý a umí bezvadně kličkovat. Ale měl s ním jít na sjezdovku! Nebo mohl jít Lukáš klidně sám, když Honza a Pavlík nemají lyže na sjezd, ale jenom běžky. Klidně mohl jít sám! V Lukášovi zas roste vzdor a zlost. Hokej teda rozhodně hrát nebude!

Po ledě sem přicházejí dva velcí kluci a jejich tátové. Klidně se hrnou k jejich odhrabanému plácku a obouvají si brusle. Jeden z dospělých se už rozjíždí po ledě a jen tak na půl pusy houkne: „My si proti vám zahrajem, jo?“ Ani nečeká na odpověď, vytáhne z kapsy puk a střílí do jejich prázdné branky gól. Taťka s maminkou se po sobě rozpačitě podívali. „No dobrá,“ řekne konečně tatínek, „ale žádná tvrdá hra!“ „Beze strachu, šéfe, vidíme přece dámu,“ přeuctivě se ukloní jeden z cizích pánů. Tatínek ještě narychlo svolává poradu, kluci horlivě přikyvuji, maminka zůstává v brance. Hra začíná. Lukáš hodnotí hlavně ty velké kluky. Už jsou skoro dospělí, ale bruslit moc neumí. Zato jejich tátové, to je něco jiného. Hrají zkušeně, ale taky dost tvrdě. Hlavně na taťku. Právě teď ho jeden z nich zahákoval a druhý snadno projíždí obranou a dává mamince gól.

„Taťko, hraju s váma,“ vykřikne Lukáš a rozjíždí se prudce na led. Cítí v sobě spoustu energie a dravosti. Honzík s Pavlíkem kolem něho nadšeně povykují. I taťka se přitočí a šeptne: „Fajn! Ale dávej pozor na nohy! Večer jdeme na sjezdovku!“ Lukáš se udiveně otáčí. Proč mu to tatínek neřekl hned? Asi proto, že se tak hádal. A pak se urazil a nechtěl už nic slyšet. Myslel jen na sebe – bylo mu jedno, že brášci nemají lyže. Však jim to zítra vynahradí a bude s nimi stavět sněhuláka. Ale teď? Lukáš se rychle rozjíždí, zachytí

taťkovu přihrávku a honem mu vrací puk, když cítí tvrdý náraz zprava. Stěží udrží rovnováhu, ale už zas nabírá rychlost –

odpuštění. Pak se mu teprve bude dobře hrát. Nandáme jim to!

-mv-

Z pera čtenářů

Zlomený čas

Na Štědrý večer, dříve než usedneme ke slavnostně prostřenému stolu, otevřu okno a zahledím se na oblohu. V mrazivé noci je obvykle plná hvězd. Prostřednictvím nich pozdravuji ty, co již nemohou s námi společně sedět za slavnostně prostřeným stolem, otevřít starootcovskou Bibli, přečíst z ní příslušnou kapitolu o narození Božího Syna a vdechnout do sebe vůni čerstvého jehličí. Kam odešli ti, které jsme milovali? V jakých dálavách je jejich duše? Na vrcholu tichého smutku a nářku nad marností našeho krátkého bytí se něco v nás láme a na nebi začneme hledat nejenom hvězdy, které skrývají tajemný svět bytí našich zemřelých, ale i odlesk jiné hvězdy. Té, která podle Nového Zákona, zjevila narození Spasitele.

„Když se za dob krále Heroda v judském Betlémě narodil Ježíš, přišli do

Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: Kdeže je ten nově narozený židovský král? Viděli jsme jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit..." (Mt 2,1-2)

Trochu jinak to bylo v případě pastýřů na vrcholcích kolem Betléma: V tom samém kraji byli pastýři, kteří v noci bděli a hlídali svá stáda. Najednou se vedle nich objevil Pánův anděl a ozářila je Pánova sláva. Zmocnil se jich veliký strach, ale anděl jim řekl. „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, která bude patřit všem lidem. Dnes se vám v městě Davidově narodil Spasitel, Kristus Pán.“ (Lk,2,8-12)

Nebojte se! To je odkaz evangelia pro ty, co se bojí života i smrti. (A kdo se nebojí?)

Nebojte se! To je Kristovo poselství lidem již dvě tisíciletí. Nebojte se! Nic z toho, čím jsme žili, trápili se, odevzdávali jiným, darovali blízkým i neznámým, nic z toho, co jsme milovali vroucí láskou a vzápětí pro to trpěli i umírali, se neztratí. Všechno jednou ukryje ve svém náručí ten, jehož pozemská cesta se začala v chudých jesličkách za městem Betlémem.

Nekonečný vesmír září miliardami hvězd. Kdoví, snad na každé z nich sídlí jedno lidské srdce, které našlo nekonečnou harmonii. Kdo jsme, odkud přicházíme, kam směřujeme? Otázka, která stojí před každým z nás. Neuhne...

Nebojte se! To je poselství štědrovečerní noci, času naděje, času zlomu, kdy někteří z nás pozdravují hvězdy neznámých duší, ale i nejjasnější hvězdu, hvězdu ohlašující naději pro naše duše.

„Nebojte se! Jsem tu s vámi po všechny dny vašeho života.“

Helča F.

Budova

Budova, do které každé ráno jezdí nečesaní, nemytí, zamračení lidé, se jako mávnutím proutku změnila. Tedy spíš ti lidé než ta budova. S prvním soumrakem se k ní začali trousit načesaní, navonění a usměvaví človíčkové. A budova se nestačila divit. A to byl teprve začátek.

Budova už byla pravda trochu nahluclá. Však se jí nedivte. Poslouchat celé dny řvaní mrňousů (ti mrňousi si ale o sobě myslí, že jsou kdovíjak velcí – tak jim tak neříkejte) a zvonění zvonku – to poznamenává na celý život. A bohužel nejen stavby. Přes to však budova ten večer zaslechla sem tam milé slovo a dokonce občas i otázku, zda smí tazatel o něco prosit. Bohužel se však nikdy nedozvěděla, o co.

Každý správný dům má svou jídelnu. Jídelna této budovy však nebyla jen tak obyčejná. Co ta už vytrpěla! A tím nemyslím jenom výpary z kuchyně a nerudné dozorce. Vždyť těm strávníkům chyběla špetka společenského chování. A jací lehkomyšlníci to byli. Mohlo se jim odmalička říkat, že žaludeční vředové jsou zlomyslní tvoři a že se objeví tehdy, když žaludek má spoustu práce a ještě musí poslouchat řvaní. Inu nic naplat.

Už ráno jídelna tušila, že se bude dít něco zvláštního. Dostala totiž nové oblečky na stoly. A ta vůně... Řízečky a hranolky večer přilákaly davy mlsných jazýčků. Až se z toho jídelně zamotala hlava a tudíž obsluhovala citelně pomaleji. Zábava byla v plném proudu a i budova se rozjařila tak, že si musela pootevřít okýnka na zchlazení. A ptáte se, co že to vlastně bylo za zábavu? Budova napjatě poslouchala, aby to zjistila, když to jeden človíček na začátku večera

říkal. Ale ten človíček to povídal zrovna, když ostatní plácali rukama do sebe. A tak se stalo, že ta budova (taky proto, že je trochu nahluclá) dodnes neví, čeho byla vlastně svědkem.

Chicken

(Snad by se to dozvěděla, kdyby si pečlivě přečetla lednového „Tomáška“, kterého právě držíte v rukou a čtete během kázání – pozn. redakce.)

Nejen pro děti

Minulý týden jsme se modlili za jednotu křesťanů, jednotu Církve. V tom nejmenším společenství církve – v rodině – napomáhají k vytvoření prostředí plného lásky, radosti a spokojenosti velcí i malí. Najdeme k sobě vždycky cestu? Cestu k usmíření, cestu k jednotě?

